

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Andet Brev til en højvelbaaren Herre. 1737

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252801443600/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

DET ANDET BREV

redde hvad der var tilbage af den brændte By. Ingen Stand, ingen Aldersklasse, intet Køn afslog at paatage sig de haardeste Arbejdsbyrder. Kongen opfordrede alle til det og gik selv i Spidsen sammen med Kronprinsen, nu vor allernaadigste Konge, og alle de af Landets førende Mænd der var til Stede.

Nu fik man virkelig at se hvad Menneskehjerner kan optænke, og hvad talrige Hænder og forenede Kræfter kan udrette med Guds Hjælp; for overalt hvor man tog fat blev Ilden standset. Ved den tragiske Brand blev følgende Bygninger fortæret af Ilden: Vor Frue Kirke, Helligaandskirken, St. Petri Kirke, Trinitatis med Universitetsbiblioteket, Rundetaarn med den store Tycho's Himmelglobus og Instrumenter, Raadhuset, Hospitalet, hele Universitetet med Professorernes Embedsboliger, Kommunitetsbygningen, hvor 100 fattige Studenter blev bospist, fire herlige Kollegier, nemlig Regensen, Valkendorfs, Borchs og Elers' Kollegium, foruden utallige andre Huse som der ikke er Grund til at nævne. Kun Konsistorialbygningen, hvor Professorerne plejer at træde sammen, blev ikke rørt af Ilden, skønt saa mange omliggende og tilstødende Bygninger brændte at man kan sige om vores berømte Universitet:

Her hvor forhen Troja laa,
ser man nu kun Græs og Straa.

Først nu da man endelig havde faaet Bugt med Ilden, begyndte det at gaa op for Folk hvor stor Katastrofen var, og hvor alvorlige Tab de havde lidt.

Folk der før havde svømmet i Penge var nu reduceret til Tiggere; de angrede for sent deres tidligere flotte Væner og Rigdom paa overflødige Ting. De Rigdomme hvis tomme Billeder svævede dem for Øjnene var nu borte. De havde kun Erindringen tilbage, og det gik som i Digtet:

Nu deres Ben man ser
tilsølede af Ler,